

בתי המשפט

א 001900/08		בית משפט השלום ראשון לציון	
תאריך: 14/10/2009		בפני: כב' השופטת הלית סילש	

בעניין: ברכה סיגל

ע"י ב"כ עו"ד ע"י ב"כ עו"ד

נ ג ד

ש.ח. לוי ובניו בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד עו"ד רוזנשטיין יוסי נתבע

פסק דין

בפני תביעה במסגרתה עותרת התובעת כי בית המשפט יורה לנתבעת לפצותה בגין נזקים שנגרמו לרכבה עקב טיפול לקוי.

בכתב התביעה נטען כי ביום 14.1.2008 נמסר הרכב לטיפול תקופתי והכנה למבחן שנתי למוסך הנתבעת. יומיים לאחר מכן נתבקשה התובעת ליטול את הרכב ואולם מייד עם צאתו התגלו בו ליקויים. ארבעה ימים לאחר מכן יצא הרכב מכלל פעולה והתברר כי המנוע נפגע. התובעת עותרת לפיצוי בגין עלות תיקון הרכב כמו גם עלויות חוות דעת השמאי, הוצאות נסיעה, אובדן שעות עבודה ושכירת רכב חלופי.

מאידך נטען על ידי הנתבעת כי לא נפל כל פגם בעבודת המוסך וכי אין לייחס את הנזקים לעבודות הנתבעת. עוד נטען כי גם ככל שכשלה הנתבעת שהרי התובעת בדרך התנהלותה תרמה להתרחשות הנזקים עד כדי הצורך לייחס לה 100% רשלנות תורמת.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ושמעתי את עדויות הצדדים בפני באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל בחלק הארי שלה. להלן יפורטו הטעמים להחלטתי זו.

השאלה המהותית לה נדרשתי הינה שאלת מקור הכשל ברכבה של הנתבעת.

בעניין זה הציגה הנתבעת חוות דעת של מומחה מטעמה. חוות דעתו של המומחה לא נסתרה ולאחר ששמעתי את עדותו, התרשמתי באופן בלתי אמצעי, כי חוות דעתו מבוססת על שיקול דעת זהיר.

מאידך, הנתבעת לא הציגה כל חוות דעת מטעמה. אני מודעת לעובדה כי נציג הנתבעת הינו בעל מקצוע בתחום ועל כן יש לייחס לעדותו משקל רב יותר מאשר של אדם שהינו הדיוט בתחום. עם

זאת, כאשר אני ניצבת מחד מול חוות דעתו של איש מקצוע שלא היה מעורב באירועים נשוא התביעה מלכתחילה ומאידך ניצב מי שיש לו עניין אישי ברור בתוצאות ההליך, אני סבורה שיש מקום ליתן משקל גדול יותר לחוות דעתו של מר ז'ורבסקי.

בנוסף, למעט הכחשה כללית, לא הובאו על ידי הנתבעת כל הסברים או טעמים של ממש להתרחשותו של הנזק. אכן צודק ב"כ הנתבעת בדבריו על פיהם, לא בכל מקרה של נזק יש מזיק.

עם זאת, במקום שבו לא הוצג לי כל הסבר מניח את הדעת ממנו יכולה הייתי ללמוד על טעם אחר להשבתת המנוע, ובמקום שבו עבר רכב הנתבעת ארבעה ימים קודם לאותו מועד טיפול שוטף במוסך הנתבעת, ובמקום בו קשר המומחה מטעם התובעת את הנזק לדרך טיפולה של הנתבעת ברכב, שהרי יש להסיק כי אכן כשלה הנתבעת בדרך התנהלותה וכי הינה אחראית לנזקה של התובעת.

העובדה כי הנתבעת מצאה לנכון לפרק את המנוע מייד עם הגעתו למוסך, בין אם באופן מלא ובין אם באופן חלקי בלבד, וזאת מבלי שנתקבלה לכך הסכמת התובעת וללא דיון בשאלת נשיאתה בבעלות עבודה זו, מלמדת אף היא כי נציגי הנתבעת היו מודעים לעובדה כי ככל הנראה עסקינן בנזק שמקורו במעשה או מחדל של עובדיה.

טענה הנתבעת כי הרכב יצא את חצריה כשהוא תקין. להוכחת טענתה זו, הוסיף נציגה וטען כי נסע עם הרכב מפתח תקווה לת"א ובחזרה. איני מבינה מדוע יש צורך בנסיעה כה ארוכה לצורך בחינת תקינותו של הרכב, ודבריו אלו של נציג הנתבעת אינם סבירים בעיני. בעניין זה יודגש כי גם המומחה מטעם התובעת סבר שאין כל הצדקה לכך.

עוד טענה הנתבעת כי הרכב טופל על ידי המצהיר מטעמה ואדם נוסף, אשר אף היה עד לנסיעת המבחן. הנתבעת לא הגישה תצהיר של עובד נוסף זה ולא ביקשה העדתו. עובדה זו עומדת לחובתה.

הנתבעת הוסיפה וטענה לקיומה של רשלנות תורמת מצד התובעת כדי 100%.

מצאתי לדחות טענותיה אלו.

התרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדותה של התובעת, שנמצאה על ידי כמהימנה. לאורך כל חקירתה עמדה על קוצו של יוד ביחס לכל שאלה שנשאלה ובמקום בו לא היו בידיה נתונים אלה או אחרים, לא ביקשה לשוות לכך מראה שונה. טענתה כי בעקבות פנייתה מייד עם יציאתו של הרכב את המוסך לנציג הנתבעת, הורה לה זה להמשיך ולעשות שימוש ברכב, לא נסתרה במסגרת חקירתה הנגדית.

בדיון עלה כי מתוך ארבעת הימים שבין מועד שחרור הרכב להשבתתו, חל גם סוף השבוע. איני סבורה כי שימוש ברכב למשך יומיים ממועד יציאתו מן המוסך, לאחר שמנהל המקום נתן הכשרה להמשך השימוש ברכב, ואף טען בחקירתו הנגדית כי הרכב יצא את המוסך כשהוא תקין (עמוד 10 שורה 5 לפרוטוקול), הינה בלתי סבירה.

ממכלול הטעמים שנמנו לעיל באתי לכלל מסקנה כי התובעת הרימה את הנטל המוטל עליה והוכיחה קיומו של הקשר הסיבתי שבין מעשי ומחדלי הנתבעת לבין הנזק שנגרם למנוע רכב התובעת.

באשר לנזקים שהרי התובעת הציגה בפני את חוות דעת המומחה בדבר שיעורו של הנזק למנוע בסך של 18,188, כמו גם חשבונית בגין התשלום עבור התיקון בפועל (שהינה גבוהה יותר).

כן צירפה התובעת חשבונית בגין שכירת רכב על סך של 1,200 ₪. עיינתי גם בחשבונית בגין תיקון הרכב ומכוחה עולה כי הרכב שהה במוסך עד ליום 24.2.2008.

עוד הוסיפה התובעת וצירפה חשבונית בגין תשלום שכרו של השמאי בסך 1,443 ₪.

בנוסף, טענה התובעת כי יש להורות לנתבעת לפצותה בגין אובדן ימי עבודה והוצאות. ביחס לטענה זו לא הוצג לי כל בסיס ראיתי. במקום שבו עותר תובע כי בית המשפט יורה לנתבע לפצותו, עליו להוכיח לא אך את האחריות וקיומו של נזק, כי אם גם שיעורו. במקום שבו כל שהוצגה לי היא טענה וזו לא נתמכה בראיות (תלושי שכר, חשבוניות על הוצאות וכו') שהרי אין מקום לפסיקתו של פיצוי בגין רכיב זה.

סוף דבר

הנתבעת תשלם לתובעת סך של 20,831 ₪. סכום זה ישא הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה (13.5.2008) ועד התשלום בפועל.

כן תישא הנתבעת בהוצאות ההליך בגובה האגרה ששולמה בתוספת שכרו עדותו של המומחה (בסך 1,000 ₪ בתוספת מע"מ) וכן בשכר טרחת עו"ד בשיעור של 5,000 ₪ בתוספת מע"מ כדין.

בשולי פסק הדין אני מוצאת לציין במפורש כי אין בפסק דיני זה כדי למנוע מן התובעת להעלות טענותיה בהליך השיטרי המתקיים בין הצדדים.

המזכירות תשלח את העתק פסק הדין לצדדים באמצעות הדואר.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

הלית סילש 54678313-1900/08

ניתן היום כ"ו בתשרי, תש"ע (14 באוקטובר 2009) בהעדר הצדדים.

הלית סילש, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן